

Haizea Perez Ormazabal

Emaila • 1 aipamena

Kaixo, irakurleok, ni Haizea Perez Ormazabal naiz, neska beasaindarra eta 12 urte ditut. Murumendi eskolako 6. mailan ikasten dut.

Nire zaletasunak, zaldiz ibiltzea eta lagunekin jolastea dira. Txikitatik gustoko izan dut irakurtzea eta idaztea eta aurten aipamena jaso dudala jakitean sekulako poza eman dit.

Espero dut gustokoa izango duzutela.

ZU ZEU

Julen, ile beltz eta begi berdeko mutiko eder bat zen. Guztiek zioten Julen ume polit polita zela, jatorra zen eta horregatik lagun asko zituen, behar zuenari laguntzeko prest azaltzen zen, eta munduan gehien gustatzen zitzaiona futboleko jokatzea zen, egun guztia horretan pentsatzen pasatzen zuen, ... ala ez?

Julenek, inork ez daki ongi nola baina mundu guztiak hori sinestea lortu zuen, hau da, futbola gustatzen zitzaioela, egiaz ordea Julenek futboleko jokatu, bere benetako zaletasunak ezkutatzeko baino ez zuen egiten.

Juleni izatez, panpinekin jolas egitea gustatzen zitzaion, etxera iritsi bezain pronto bere gelako atea itxi, aulki bat jarri ateko eskulekuaren azpian eta ohean etzaten zen, ohean etzanda ematen zituen minutu gutxi horietan, ea jendeak desberdina zela jakinda zer pentsatuko ote zuen hausnartzen aritzen zen. Baina segituan ohetik altxa eta armairu gainean zuen bere kutxatik panpinak ateratzen zituen, denbora ematen zuen panpinatxo horiekin jolasean, afaltzeko ordua heltzen zenean, panpinei ondo loinak eman eta berriz ere kutxan sartzen zituen, ondoren kutxa armairu gainean utzi eta aulkia atetik kenduta afaltzera abiatzen zen.

Hasieran esan bezala, Julenek lagun asko zituen, baina bere lagunik onena Mikel izeneko mutiko bat zen, Mikelek ez zeukan Julenen antzik nahiz eta hori ematen zuen, Mikelek zaletasun bat baino ez zuen, futboleko jokatzea, besterik ez zuen buruan, hala eta guztiz ere jatorra zen eta grazioso xamarra, Julenen ustez izan zezakeen lagunik onena zuen.

Julenen etxe ondoko eraikin batean, astelehen eta ostiralero baleta ensaiatzen zuten, baina ez zien kasu askorik egiten. Adinean aurrera zihoala ordea baletak asko erakartzen zuela ohartzen hasi zen, baina bazekien ez zela oso ohikoa mutilei baleta gustatzea ez zuen ezer ere esan; hala eta guztiz ere ez zen eserita geratzen zen horietakoa eta bere kaxa ikasten ahalegindu zen. Txikia zenean egin ohi zuen bezala atea itxi eta bere gelako aulkia atearen eskulekuaren

azpian jarri zuen, bere portatiblean baletako abestiak aurkitzen hasi zen eta ondoren baleta praktikatzeko. Lehenengo saioa izateko ez zitzaion oso gaizki atera; handik aurrera, egunero entsaiatzen zuen baleta.

Bere gurasoak harriturik zeuden, ez zekiten zer egiten zuen egunero bere gelan sartuta eta beldurtzen hasi ziren. Horrela egun horietako batean Julenen gurasoek erabaki zuten beraietariko bat Julenen gelako armairu batean ezkutatuko zela. Era horretara, semeak arratsaldero bere gelan sartuta zer egiten zuen argituko zuten, baina segituan erretiratu zuten ideia, zeren eta Mariak, Julenen amak, klaustrofobia zuen eta Markel aita oso baldarra zen, ukitzen zuen edozerk lurtean amaitzen zuen. Ideia hori erretiratu zuten arren, Markelek beste ideia bat izan zuen. Aurreko astean telebistako iragarki batean entzun zuen kamera txiki- txiki batzuk zeudela eta nahi zenuen tokian pegatu zitezkeela. Era horretara kamerak grabatutakoa ikustea aski izango zuten beren semeak zer egiten zuen jakiteko.

Bien bitartean Julen eskolan zegoen eta irakasleak albiste bat eman zien. Esan ziena hauxe izan zen: kurtso bukaera heltzen ari zela eta zaletasun emanaldi bat egingo zela, bakoitzak gehien gustatzen zitzaion gauzaren erakustaldi txiki bat eginez.

Albistea entzun orduko hasi ziren garrasiak;

-Nik Euskal dantzen ekitaldi bat egingo dut -oihu egin zuen Ainarak, nik 50 bote egingo ditut baloi batekin hanka gainean gora eta behera botaz baloiak lurra ukitu gabe! -garrasi egin zuen Mikelek (Julenen lagun onenak). -Nik esperimentu bat egingo dut, bertan oxigenoa zein garrantzitsua den esplikatuko dizuet, lehendabizi kandela bat piztu eta ... jarraitu zuen Martinek (zientzia izugarri gustatzen zitzaion ikasle bat zen), ba nik bost espageti platerkada jango ditut hiru minututan esan zuen Zuhaitzek (janaria izugarri gustatzen zitzaion ikasle lodi batek).

Isilik geratu zen bakarra Julen izan zen berak bazekin zer egin nahi zuen, baina ez zekien bere gelakideei zer irudituko zitzaien eta beldurra ematen zion berari barre egingo ote zioten pentsatzeak. Berak balet erakustaldi bat egin nahi zuen, azken egunetan asko hobetu zuen eta iruditzen zitzaion gai izango zela gelakideei zer egiten zekien erakusteko. Azkenean buruari buelta asko eman ostean erabaki zuen baleta egingo zuela.

Beste alde batetik bere gurasoak denda batetik atera berriak ziren kameratxoekin ez zekiten beren semeak egiten zuena gustatuko zitzaien ala ez baina jakin nahi zuten. Hala etxera heldu orduko Julenen gelan sartu eta leihoan kamerak itsatsi zituzten, kamerak beren mugikorretara konektatu eta kito, beren gelara joan ziren eta semea itzuli zain gelditu ziren.

Handik ez askora ikusi zuten beren semea gelan sartzen eta atea itxi, ordenagailua piztu eta dantzan hasten... Hasieran harritu samar geratu ziren, baina segituan ohartu ziren horixe zela beren semeari gehien gustatzen zitzaion gauza eta ezin zutela aldatu, eta gainera zertarako aldatu beharko zuten?

Erabaki zuten oraingoz ez ziotela ezer ere esango eta beren sekretua izango zela arratsalde hartan ikusitakoa, baina bazekiten beren semea ez zela tuntuna eta segituan ohartuko zela bere gelan kamera batzuk jarri zituztela. Beraz hurrengo goizean kendu egin zituzten.

Handik aste batzuetara, eskolako emanaldiaren eguna heldu zen. Julen urduri zegoen ez baitzekien bere ikaskideek nola erreakzionatuko zuten baleta egiten ikusten zutenean. Lehendabizi Mariaren ikuskizuna ikusi zuten, gimnasia erritmikoa egiten duenez eta bere zaletasunetako bat zenez horixe egin zuen, jarraian Mikelek 50 bote eman zizkion baloi bati lurra ukitu gabe, ondoren Zuhaitzek esan zuena egin zuen bost espageti platerkada hiru

minututan jan. Horrela jarraitu zuten Julenen txanda heldu zen arte. Txanda heldu zenean gelaren aurrera joan zen, musika goxo bat jarri eta dantzan hasi zen. Hasi orduko lotsak ahaztu ziren, baina minutu batzuk baino ez zituen iraun abestia amaitzean berriz ere bere barruan sentitu zuen borborka, hasieran ez zen txalorik izan, denak berari begira zeuden, ikusezina izan nahi zuen magia egin eta handik joan, baina ez zen horrelakorik gertatu hantxe jarraitu zuen bere lagun guztien begiradapean.

Julenentzako mende bat pasa ostean Ainara hasi zen eta beste guztiek atzetik jarraitu zioten, segituan txalo zaparrada bat entzun zuen, begiradaz Mikel aurkitu zuen Julenek, eta bihotza estutu zion ikusi zuenak; ez zen txaloka ari, bere begiradan mespretxua ikusi zuen islaturik, minduta sentitu zen Julen.

Julenek uste izan zuen onartuko zuela zen bezalakoa, baina ohartu zen Mikel, bere laguna, futbolari ona zelako besterik ez zela, Julenek ulertu zuen, lagun min berri bat aurkitzeko ordua zela. Baina Mikeli erabaki zuena esan aurretik pentsatu zuen, hobe izango zela mezu bat bidaltzea, eta mezu hauxe idatzi zion:

-Garrantzitsuena ez da besteek nahi zaituzten bezalakoa izatea, nire kasuan adibidez jendeak uste zuen ni futbol zale amorratu bat nintzela, baina nik erakutsi diet zer naizen eta hasieran beldur apur bat ematen badu ere, ulertu behar duzu garrantzitsuena zu zeu izatea dela.